

Г. П. Стаматовъ

Квазимодо

Господа! . . Новина! . . Утре въ читалището ще има концертъ. Ще свири соло на цигулка нашия Квазимодо! . .

— Квазимодо ще се появи на сцената! . .

— Ще го показватъ за пари! . .

И жизнерадосни, незлобливи по душа — но безпощадни мъчители на другари — несрѣтници, шумно напуснаха класа. . .

Да. Квазимодо.

Случайно нѣкой го е нарекълъ прѣвъ — другитѣ подзеха, после по навикъ и полека-лека забравиха сѣщинското му име.

Особено трима не го оставяха на мира.

„Самсонъ“ — най-силното момче въ гимназията.

„Гешевъ“ — богаташки синъ.

И Сандо — вѣчния двойкаджия.

Следъ обѣдъ презъ пустия дворъ на гимназията съ цигулка въ ржка мина Квазимодо.

Отиваше на последна репетиция.

Той молѣше учителя да не го излага.

— Не се бой! . . нищо нѣма да направятъ. Ще се засрамятъ като те чуютъ.

Какъвъ музикантинъ ще станешъ, ако те е страхъ да излизашъ на сцената.